

Számba venni lehetőségeinket

Köszöntés: „Nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül. Az Úr meghallgatott, tágas térre vitt engem. Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem? Velem van az Úr, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint emberben bízni.” (Zsolt 118, 5-8) Ámen.

Gyülekező ének: 78. zsoltár: „Hallgass én népem az én törvényemre...”

Fennálló ének: 161. dicséret 1. verse: „Siess, keresztyén lelki jót hallani...”

Fő ének: 254. dicséret 1-6. versei: „Mindenkoron áldom az én Uramat...”

Lekció: Mózes IV. könyve 1. rész 1-47. versei: *„Így beszélt az Úr Mózeshez a Sínai-pusztában, a kijelentés sátrában a második év második hónapjának elsején azután, hogy kijöttek Egyiptomból: Számoljátok össze Izráel fiainak egész közösségét, névjegyzékkbe véve nemzetségenként és nagycsaládonként egytől egyig minden férfit, húszévestől fölfelé minden hadkötelest Izráelben! Te és Áron vegyétek őket számba seregeik szerint! Legyen segítségetekre törzsenként egy-egy férfi, mindegyik egy nagycsalád feje legyen! Ez a neve azoknak a férfiaknak, akik segíteni fognak nektek: Rúbenből Elícúr, Sedéúr fia, Simeonból Selumiél, Cúrísaddaj fia, Júdából Nahsón, Amminádáb fia, Issakárból Netanél, Cúár fia, Zebulonból Eliáb, Hélón fia. József fiai közül: Efraimból Elísámá, Ammihúd fia, Manasséból pedig Gamlíél, Pedácúr fia, Benjámínból Abídán, Gidóni fia, Dánból Ahíezer, Ammísaddaj fia, Ásérből Pagíél, Okrán fia, Gádból Eljászáf, Deúél fia, Naftálból Ahíra, Énán fia. Ezek a közösség képviselői, az ősi törzsek fejedelmei, Izráel nemzetségfői. Maga mellé vette azért Mózes és Áron ezeket a név szerint kijelölt férfiakat, és összegyűjtötték az egész közösséget a második hónap elsején. Azok pedig bejegyeztették magukat a névjegyzékbe nemzetségenként és nagycsaládonként, húszévestől fölfelé egytől egyig, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. Így vették őket számba a Sínai-pusztában: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének a fiai, azok leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Rúben törzséből vettek számba, negyvenhatezer-ötszázán voltak. Simeon fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, akiket számba vettek, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Simeon törzséből vettek számba, ötvenkilencezer-háromszázán voltak. Gád fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Gád törzséből vettek számba, negyvenötezer-hatszázötvenen voltak. Júda fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé*

minden hadköteles, akiket Júda törzséből vettek számba, hetvennégyezer-hatszáz voltak. Issakár fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Issakár törzséből vettek számba, ötvennégyezer-négyszáz voltak. Zebulon fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Zebulon törzséből vettek számba, ötvenhétezer-négyszáz voltak. József fiai közül Efraim fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Efraim törzséből vettek számba, negyvenezer-ötszáz voltak, Manassé fiainak a leszármazottai pedig, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Manassé törzséből vettek számba, harminckétezer-kétszáz voltak. Benjámin fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Benjámin törzséből vettek számba, harmincötezer-négyszáz voltak. Dán fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Dán törzséből vettek számba, hatvankétezer-hétszáz voltak. Ásér fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Ásér törzséből vettek számba, negyvenegyezer-ötszáz voltak. Naftáli fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket Naftáli törzséből vettek számba, ötvenháromezer-négyszáz voltak. Ezeket vették számba. Mózes és Áron vette számba őket, meg Izráel tizenkét fejedelme, mindegyik egy-egy nagycsalád képviselőjében. Mindazok, akiket számba vettek Izráel fiai közül nagycsaládonként húszévestől fölfelé, mindazok, akik hadkötelesek voltak Izráelben, tehát akiket számba vettek, összesen hatszázháromezer-ötszázötvenen voltak. De a léviták ősi törzséből származókat nem vették számba közöttük.”

Előima: Köszönjük drága mennyei édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, hogy bár bűnünk oly nagy és nehéz, hogy fel sem foghatjuk, de irgalmasságod még nagyobb. Ember azt kimondani sem tudja. Ma is, azért jöttünk szent házadba, mert kegyelmedben reménykedünk, és azt reméljük, hogy soha nem vonod meg azt tőlünk. Áldott légy a hét gyümölcseiért, a hitben, reménységben és szeretetben megélt hétköznapijainkért, a Tóled nyert erőért és az el nem utasított imádságokért, mert Te tudod, hogy nincs erő, nincs segítség sehol a világon. Rád tekintünk Urunk, az erőt Tóled várjuk, hiszen ha nincs hová fejünket lehajtani, Nálad van nyugvóhelyünk. Dicsérünk ezért a kegyelmes hozzáállásáért. Te látod, hogy mi van a mi szívünkben, Te hoztál ide ma is, és tudjuk, hogy Te tudod, a hívőknek vidám és örvendező szívre van szükségünk, hogy elhordozzuk a

szomorúságot és türelemmel legyőzzük azt. Bocsásd meg, hogy folyamatos az aggodalmaskodásunk, még akkor is, amikor megígéred nekünk hűségedet, pedig Te mindig ránk találsz, az elbukottat vezeted, és megmented a pusztulástól. Amikor nem látunk kiutat, ígéd megmutatja, hogy közel a cél. Jöjj, közösségünkbe most is, hallgasd meg könyörgésünket, Atya Isten, tarts meg minket és add meg ma is lelki kenyerünket, a Te áldott szent Fiadért, mi Urunk Jézus Krisztusért, légy kegyelmes, Te taníts bennünket ő kedvéért. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 161. dicséret 3. verse: „Jól tudja földön ezt minden keresztyén...”

Textus: Lukács evangéliuma 20,45 - 21,4.versei: *„Miközben pedig az egész nép hallgatta őt, így szólt a tanítványaihoz: Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szívesen veszik a köszöntéseket a tereken, szeretnek a zsinagógákban a főhelyeken ülni és a lakomákon az asztalfőn, akik felemésztik az özvegyek házáat, és színlelésből hosszan imádkoznak. Ezekre vár a legsúlyosabb ítélet. Amikor Jézus feltekintett, látta, amint a gazdagok áldozati ajándékaikat a perselybe dobják. Észrevett egy szegény özvegyasszonyt is, aki két fillért dobott abba, és így szólt: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije volt, az egész vagyonát.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Drága, korán özvegyi sorsra jutott nagymamámat mindig csodálattal néztem, hogy mindent be tudott osztani. Ételmaradék sohasem került a szemétkosár alá, és a család apraja-nagyja számíthatott rá, amikor kéréssel fordult hozzá. Az ajándékozások ünnepe: karácsonykor, születésnap és névnap idején mindig számon volt tartva az egyén és az ő ajándékát nem a fiókok mélyén raktároztuk, hanem a mindennapokban használtuk, mert senkinek sem vett fölösleges dolgot, mindenkinek tudta, hogy mire van szüksége. Mindig hasznos dolgokkal lepte meg az övéit. Nem utasított el senkit, és mindenkinek tudott hasznos tanáccsal szolgálni. Neki mindig volt, de sohasem tudtuk, hogy honnan vette elő. Csak szótlánul hozta, nem kérdezett semmit, hanem a szükséglet meglátva cselekedett. Amikor kértünk, adott, de ő sohasem szorult rá mások

segítségére. Az ő szava mindig az volt: „Van, drága gyermekem, gyere, szívesen adok!” Mije van a hitben járó özvegyasszonynak, amit minden keresztyén a magáévá kell, hogy tegyen? Mije van az Úr mellett döntött özvegyasszonynak, ami irigylésre méltó? Mije van az özvegyasszonynak, ami vonzó lehet hitünk szempontjából? Először is az özvegyasszonyoknak van istenképük. Semmi sem akadályozhatja meg őket abban, hogy Istenről komolyan gondolkozzanak. Ők maguk mindenben Istenre hivatkoznak, és Rá hagyatkoznak. Nemcsak templomba járók, hanem hitben élők. Nemcsak beszélnek Istenről, hanem Vele élnek. Számukra Isten valóban létezik, és arra buzdítanak másokat is, hogy Vele foglalkozni kell. Arról tesznek bizonyosságot, hogy Istennel kell csak számolni a mindennapokban. Isten van és mélyre ható befolyással cselekszik mindenki életében. Minden eszközt felhasználnak, hogy az emberekkel megosszák keserű, de élő tapasztalatukat. Ők nem elégednek meg azzal, ahol tartanak Istennel kapcsolatban, hanem vonzza őket társasága és közelsége. Egy lépést sem tudnak, sőt nem akarnak tenni Nélküle. Arra törekszenek, hogy közelebb és közelebb kerüljenek Őhöz, aki megtartja szakadozó és siránkozó életük nagyságát. Drága testvérek! Nagy feladat előtt állunk ebben a világban, amelyik romlott szívünket naponként próbára teszi, és azt sugallja, hogy kijelentsük: Isten nincs, és nem kell vele foglalkozni. A templomba menő özvegyasszony helyzeténél fogva odament, ahol valódi segítséget kapott és részesült Isten drága ajándékaiban. Nem a papoktól, nem az előjáróktól, hanem Isten drága jelenlététől változott meg a belső egyensúlya. Nem másra tekintett, hanem önmagát erősítette. Nem kereste társaiban a hibát, hanem valóban kitárta szívét, minden kívánságát az Úr előtt. Olyan volt, aki számára a hit megélése a lényeges, és nem a színlelt, magát megmutató keresztyénség.

A második alapvető látása a hitben járó özvegyasszonynak, hogy helyzetéért nem Istent hibáztatja. Nem gondolkodik úgy, hogy Isten az ő adója. Nem mondja: „Én már annyi jót tettem, most már Isten tegyen valamit!” A szíve naponként engedi,

– mert valóban Istenhez tartozó lélek –, hogy megvallja: „Ő az én életem Ura!” Nem lát Istenben vetélytársat, hanem azt akarja, hogy Isten befolyásolja gondolkodását és köze legyen életéhez. Nem depressziós, hanem kéri Isten segítségét és megnyugszik az Ő akaratában. Hitben veszi be naponként az orvosságot, mert nemcsak csak olvasta, hanem megtapasztalta életében Jézus szavait: „Nemcsak kenyérrel él az ember!” (Mt 4,4) Könyörög és esedezik naponként, hogy a Szentlélek vezesse el minden igazságra, mert Általa tud meggyógyulni, és gyógyulásával pedig Istent dicsőíti. Erő feletti útja során Istenhez érkezik meg, maga sem tudja tán, hogyan, de vallja: „Emlékeznie sem kell a rosszra, mert sorsát jobbra fordította.” Kedves testvéreim! Istennek számtalan útja van, hogy megmutassa magát életünkben. Nincs egyforma út és soha nem is lesz, de egy biztos, hogy Ő vezet a világos utakon. Ne legyünk felszínesek, és ne hagyjuk befolyásolni elménket, gondolkodásunkat a világ által. A mi erszényünk ne bennünket építsen, hanem Isten országát, mert mi vagyunk az Ő adósai mindenért, amit Tőle kapunk. Adjunk hálát a mindennapokért és ne keseregjünk azon, amit nem tudunk megváltoztatni. Ne térjünk le az ő útjáról, hanem ragaszkodjunk a hitvalláshoz, amit Ő ültetett a mi szívünkbe. Tegyük meg mindent azért, hogy Isten neve magasztaltassék, és ne várjunk az Ő cselekedetére. Légy hajlandó változtatni hálátlan életmódodon, és állj oda Mellé, mert nem Neki van szükséged rá, hanem Te szorulsz az Ő építő kritikájára, gazdag látására és drága ígéreteire, amiből remény fakad a holnapok irányába.

A harmadik üzenete a hitben járó özvegyi sorsnak az, hogy mindig van remény. Ezt nagyon jól kifejezte az özvegyasszony adománya. Nem a felesleg képezte az ajándékát, hanem minden. Hiszen mi a felesleg? Az, amire neked és nekem nincs szükséged. A felesleg az, amit már nem tudsz hová tenni. Az özvegyasszony életében azonban nincs ilyen. Ő mindent megtanult hasznosítani, de amikor Isten elé járul, akkor nem számít, hogy mennyivel rendelkezik, mert minden az Istené. Nemcsak a szükségleteit enyhítő aprópénz, ami ott lapul a zsebében, hanem az

élete, az egészsége és a holnapja. Mindene Istentől van, és mivel ezt tudja, nem a jövője felől aggodalmaskodik, nem köt életbiztosítást, nem érvel, hogy kenyérré nem marad, hanem odaadja mindenét Istennek, hiszen Ő élete Ura és Parancsolója. Isten jelenlétéből reményt merít és hajlandó teljesen rábízni magát. A fenyegetett világban is az Ő akaratát keresi. Drága testvérek! Hányan még a hitben járók közül is azzal érvelnek, hogy óvatosan kell élnünk. Aggódunk gyermekeinkért és unokainkért, aggodalmaskodunk szüleinkért, nagyszüleinkért, de nem teszünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy a jövőt építő, Isten teremtési rendjébe beleilleszkedő életet éljünk. Kesergünk és a nagy katasztrófára készülünk, pedig Isten szó szerint nekünk üzeni: *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”* (Jer 29,11) Hányan a „nincs kiút” vészmadarai, mert azt látják, hogy a földünkön lehetetlenné válik az élet megmentése. Sokszor dacos ellenállás van bennünk, pedig csak az önzést és a kapzsiságot kellene kiirtanunk magunk közül, ami alapjában véve felelős évezredünk válságáért. Ugyanis van visszatérés és van megoldás. Nekünk nem kell pánikba esnünk a körülöttünk zajló válság miatt, hiszen Isten örök reménységgel ajándékozott meg minket. Aki a válság láttán, élete válsága láttán elveszítette reménységét, új reményt nyerhet, hiszen Isten a fenyegetett Föld Teremtője, a mi Atyánk és az új reményt Ő Fiában, a mi Urunk Jézus Krisztusban kínálja mindannyiunknak, reményt mind a halál utáni, mind a halálig tartó életre.

Sok hívő az Igét csak fogasnak tekinti, mivel csak a mondanivalóját akasztja rá. Milyen jó lenne le akasztani naponként Istent a szögről és beverni fájdalmas életünkbe, mert a hívőnek két dologra van szüksége: engedelmességre és nyitott szemre. Olyan korban élünk, amikor mindent eláraszt a reménytelenség, de mi szívvel hiszünk az igazságra. Füle Lajosnak igaza van, amikor arra hív: *„Rajtunk csak ez segít Uram, oly ébredés, mint Ninivében: kegyelmet nyert több-százezer! Kell-e ilyen kegyelem, népem, hazám, megyém, kisvárosom? Az ígélet ott az*

Igében!” Jézus által: „Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.” (Lk 21,3) Ámen.

Utóima:

„Két dolgot kérek tőled, mielőtt meghalok, ne tagadd meg tőlem: Óvj meg a hiábavaló és hazug beszédétől! Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, hogy jóllakva meg ne tagadjalak, és ne mondjam: Kicsoda az Úr? El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!” (Péld 30,7-9)

„Őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által.” (Ef 3,12)

„Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az Úr azért, amit ma tettél velem!” (1Sám 24,20)

„Izráelt megszabadítja az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.” (Ézs 45,17)

„Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.” (Jak 5,8)

„Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom.” (Zsolt 38,10)

„Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,12-13)

„Maga a békesség Ura adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal!” (2Thessz 3,16)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.” (Zsid 12,2)

Áldás: Istennek népe! Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. (Ijn 4,21) Ámen.

Záró ének: 254. dicséret 7-9. versei: „Sok jók közt a békességet szeressed...”

Túrmezei Erzsébet: Teljes öröm van nálad!

Hányszor hullt a szívemre
gyermek mosolya:
virágok fehér szirma
május szellőjében.
Én visszamosolyogtam,
de bús volt a szívem
és szomorú maradtam...
És szomorú maradtam.

Ha rengő bölcső mellett
édesanya mosolygott,
valami szelíd, boldog,
édes érzés fogott el,
mint bimbók hasadásán,
mint rügyek fakadásán...
Csak sugársuhanás
sötét árnyak között.
Titkos bánat fődött
és szomorú maradtam...
És szomorú maradtam.

Valaki a neved mondta,
valaki rólad beszélt,
Úr Jézus, és mosolygott.
Lényéből és szavából
tisza sugárzás, boldog,
szelíd fényesség áradt.
Megremegett a lelkem,
mint amikor a száradt,
kopár, letarolt fából
újra kihajt az élet.

Mosolya érintésén
Tefeléd megindultam,
és színed elé hulltam
mindenre rátaláltam:
mosolyra és öröme...
Nem főd már titkos bánat.
Teljes öröm van nálad!
Teljes öröm van nálad!